

ikke en Dobbeltbeskatning af faste Ejendomme, her kan være Tale om, men om en større eller mindre Nedsættelse af Skattebyrden.

Hvad det andet væsentlige Spørgsmaal angaar — jeg ser selvfølgelig bort fra Sammenkoblingsparagraffen, som er tilstrækkelig omtalt — fandt den ærede Minister det rigtigt, at man var gaaet bort fra tvungen Selvangivelse, efter at man var gaaet bort fra Formueskatten. Det tør vel deraf sluttes, at hvis man kommer ind paa Formueskatten igen, vil den ærede Minister være enig i, at saa maa man ogsaa ind paa Selvangivelse igen. Jeg tror ikke, den ærede Minister havde Ret, da han sagde, at vi selv her i Folketinget vare gaaede bort fra den tvungne Selvangivelse. Det ere vi ikke. Vi ere gaaede bort fra det ene Tvangsmiddel. I Stedet for det Tvangsmiddel til at fremkalde Selvangivelse, som laa i det oprindelige Lovforslag, en Bøde, have vi valgt et andet, nemlig, at den, der ikke bruger Selvangivelse, mister Retten til at gøre Indsigelse mod den Skat, han sættes i, og det tror jeg ikke, man kan kalde for at voldgive Skatteyderne til Ligningskommissionen. Jeg tror ikke, nogen Ligningskommission, naar en Mand undlader at bruge Selvangivelse, vil sige: Nu skal han ordentlig sættes op, han skal lære at gøre Selvangivelse. Jeg tror, at naar en Mand undlader Selvangivelse, vil Ligningskommissionen faa en Mistanke, og en berettiget Mistanke, om, at han har noget, han gerne vil skjule, men at man skulde gaa ud over alle Grænser, saa man kunde sige, han var voldgivet Ligningskommissionen, tror jeg, er et meget stærkt Udtryk. Jeg beklager, at Reglen om den tvungne Selvangivelse er strøget af Forslaget. Jeg tror virkelig, det er den eneste Maade, hvorpaa der kunde komme den Skat ind, der skulde komme, og det er jo af den største Vigtighed for Staten, naar Forholdet er det, som den ærede Minister oplyste før, at disse to Love tilsammen ville give Statskassen en Mindreindtægt af 1,700,000 Kr. Jeg stiller mig for øvrigt lidt skeptisk over for dette Tal. Vi vide jo alle sammen, at Beregningen blev i sin Tid gjort paa et meget mangelfuldt og ufuldkomment Grundlag, paa Grundlag af de Oplysninger, man havde om Indkomstskatten i Begyndelsen af 70erne. Men siden den Tid er Landet tiltaget uhyre i Velstand, Forholdene have forandret sig fuldstændig paa mange Omraader, og det vil sikkert vise sig, at ligesom den københavnske kommunale Indkomstskat er vokset

og bleven ved at vokse i disse henved 30 Aar, saaledes er ogsaa Formuen hele Landet over vokset betydelig. Jeg tror, at naar det kommer til Stykket, og vi faa tvungen Selvangivelse, og Ligningskommissionerne have lært at bruge Loven, vil det hurtig komme dertil, at disse to Love i Forening med hinanden saa langt fra at give Underskud tværtimod ville give Penge tilovers. Jeg tror derfor ikke, man deraf kan hente noget Argument for at koble dem sammen med andre Love. Jeg tror, den ærede Minister i Grunden i sit Hjerte har den samme Tro. Jeg skulde huske meget fejl, om der ikke under Forhandlingerne i Landstinget fra en eller anden Side var Spekulationer oppe om, hvorledes man skulde anvende det Overskud, som Indkomstskatten og Tillægsskatten, som der var Tale om, vilde komme til at give ud over, hvad Staten skulde komme til at aflevere til Kommunerne. Der var nogle, der enten tænkte paa at stille Forslag eller stillede Forslag om, hvad de Penge skulde bruges til, at de nemlig ogsaa skulde gaa til Kommunerne. Og lige over for det udtalte den ærede Finansminister — naa, det kan naturligvis altid være klogt at sige: Lad os ikke sælge Skindet, før vi have skudt Bjørnen; det kan være, det er det hele, den ærede Finansministers Ord have betydet, men det kan jo ogsaa have betydet noget andet — men Finansministeren udtalte altsaa, at det kunde han ikke gaa ind paa. Mon det nu ikke var, fordi den ærede Minister i sit Hjerte var overbevist om, at det nok skulde vise sig, at disse Skatter komme til at give et Plus i Statskassen ud over det, som bliver fordelt til Kommunerne, og fordi han som den forsigtige og sparsommelige Finansminister, han er, vilde holde Haanden over dette Plus for at faa det til at glide ned i Statskassen? Men naar den ærede Finansminister vil have noget tilovers til Statskassen, som jeg tror, han kan faa, vil jeg meget henstille til ham at støtte vore Bestræbelser for at faa den tvungne Selvangivelse ind igen i Lovforslaget, Bestræbelser, som han, i alt Fald oprindeligt, den Gang Loven var her sidst, fuldt ud har billiget.

Neergaard: Jeg har rigtignok det Indtryk af den ærede Finansministers Forsvar for Kapitalskatten, at det er en kølig Kærlighed, han nærer for den, og jeg glæder mig over, at jeg har faaet det Indtryk. Det skulde ogsaa være underligt, meget underligt, om den højtærede Minister virkelig